

[Johannes Jensen.]

Maksimaltiden ned under det, der hidtil har været gældende.

Jeg ser, at man har haft nogen Vanskelighed med Mestertitelen, men at man er kommet ud over Vanskeligheden ved at tilføje i Parentes „Principalen“. I Lovene af 1889 og 1921 staar der stadig væk „Mesteren“, selv hvor man tænker paa en Købmand, og jeg indrømmer, der var noget misvisende i det, thi indenfor Handelen taler man ikke om „Mesteren“, men om „Principalen“, og i de store Handelshuse gaar man vel endogsaa saa højt op, at man siger „Chefen“. Men det kan være rigtigt nok at tage begge Ting med. Jeg er i alt Fald glad ved, at man ikke nøjes med at sige „Principalen“, hvad man naturligvis i og for sig godt kunde, men bruger den gode gamle Titel Mester, der jo har Betydning langt ud over Haandværket; paa de store Skibe f. Eks. taler baade Folkene og Passagererne om Kaptajnen som „Mester“, og Ordet Mester har en saadan Klang ikke alene i det danske Sprog, men over hele Verden, at jeg vilde se det med Sorg, om denne Betegnelse var blevet forandret for Haandværkets og Industriens Vedkommende.

Med Hensyn til Voldgiftsrettens Sammensætning er der sket en Forandring, som jeg ogsaa hilser med Glæde, nemlig den, at det i København er Sø- og Handelsrettens Præsident og i Provinsen Amtmanden, der skal beskikke Formanden, og denne Formand skal opfylde Betingelserne for at være enten Dommer eller Sagfører. Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at der maa være indløbet en Trykfejl i § 14, eller det er vel nærmest en Uagtsomhed. Der henvises i § 14 til Bestemmelserne om Voldgiftsretten i „§ 25“, men da Lovforslaget kun indeholder 24 Paragraffer, maa der være sket en Fejltagelse, der vistnok hidrører fra, at Bestemmelserne om Voldgiftsretten i det sidst fremsatte Lovforslag fandtes i § 25, medens de her findes i § 20. Den foreslaaede Ændring i Voldgiftsrettens Sammensætning hilser jeg, som sagt, med Glæde, navnlig under Hensyn til de Krav, der stilles til Mesteren med Hensyn til Garantien for, at han fuldt ud er i Stand til at uddanne det unge Menneske, han tager i Lære, i det Fag, vedkommende skal opøves i; hvis han ikke gør det, kan han risikere at komme til at betale en stor Bøde. Naar man nu ved, at ikke alle unge Mennesker er lige lærvillige og i alt Fald ikke alle lige lærenemme, er det i Virkeligheden et stort Krav, man her stiller til Mesteren; han kan

blive anklaget for ikke at have gjort sin Pligt i denne Henseende, og derfor er det af ikke ringe Betydning, at der i den Domstol, den Voldgiftsret, der skal dømme i Sagen, i alt Fald er eet Medlem, som kan antages at være upartisk, saaledes at han kun dømmer efter de Oplysninger, der kan fremskaffes under Sagens Behandling.

Med Hensyn til Undervisningen i den tekniske Skole har det altid været Regelen, at Mesteren skulde betale for denne. Der stod i den gamle Lov „Undervisning“, og det samme staar der i den nugældende Lov, men det er blevet et Tvivlsspørgsmaal, der vistnok har været Genstand for Ministeriets Afgørelse, om Udtrykket omfattede ikke blot Skolepengene, men tillige Rekvisitter og Materialier. Oprindeligt var der ingen Tvivl om, at det kun omfattede Skolepengene; i de mange Aar, hvori Loven af 1889 gjaldt, var der slet ingen Tvivl om dette, men senere har man stillet Krav om, at der ved „Undervisning“ ogsaa skulde forstaaes de Ting, jeg nævnte, Undervisningsmidler. Jeg vilde derfor have ønsket, at man havde løst denne Tvivl ved at sætte „Skolepenge“ i Stedet for „Undervisning“. Jeg ser det ikke saa meget som et Pengespørgsmaal, men mere ud fra et praktisk Synspunkt. Hvis nemlig Mesteren skal betale Rekvisitter og Undervisningsmaterialier, vil det sige, at han skal betale ifølge Regning og uden Kontrol, og saa kan der være en Fare for, at der bliver anvendt mere, end der er Brug for, idet ingen er interesseret i, at der spares paa dette Omraade; der er i alt Fald ingen Kontrol. Dette undgaas, hvis Lærlingen eller hans Forældre eller Værge selv skal betale, og det er jo kun Smaasummer, der kan blive Tale om, naar der da vises den rette Økonomi. Jeg vil derfor henstille, at man under den fortsatte Behandling af Sagen tager dette Spørgsmaal op.

Om den Fagprøve, som en Lærling helst skulde aflægge, har der hidtil ikke været fastsat noget i selve Lærlingeloven. Vi har nu og har i mange Aar haft to forskellige Svendep prøver; vi har haft de Svendep prøver, som Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri har indstiftet, og som anvendes mange Steder, og vi har haft de frivillige Svendep prøver, som er anordnet af det offentlige. Her foreslaas det imidlertid, at Ministeren skal træffe nærmere Bestemmelser vedrørende Sammensætningen af Svendep prøve-Kommissioner og Reglerne for saadanne Prøver. Jeg skal i og for sig ikke paa nærværende Tidspunkt gøre Indvendinger derimod, men jeg vil dog tage mit Forbe-